

[Finansministeren.]

Statsbanerne ansatte, som var fyldt 65 Aar, og som efter Styrelsens Opfordring søgte Afsked, Pensionsret med samme pensionsretlige Stilling, som de vilde opnaa, hvis de gik af, naar de var 70 Aar.

Tilsvarende Bestemmelser blev derefter optaget paa Normeringsloven for 1934—35 og ligeledes paa Normeringsloven for 1935—36. Det udtales i Motiverne, at man uanset at denne Bestemmelse var tænkt begrænset til en Periode paa 3 Aar, har anset det for nødvendigt at optage den paa Normeringsloven, idet der er et betydeligt overtalligt Personale saavel i Underklasserne som i Embedsklasserne. Dertil kommer yderligere, at der i de sidste 14 Aar praktisk talt ikke har fundet Nyrekruttering Sted, hvilket har medført en Aldersfordeling, som i det lange Løb vil være ødelæggende for Banernes Drift og betyde store Vanskeligheder ved Besættelserne af de overordnede Stillinger i Fremtiden.

Det udtales i Motiverne, at man derfor i Aarene i 1935—36 og 1936—37 agter at fortsætte med den hidtidige Praksis, hvorefter Afgangen normalt sker ved det fyldte 65de Aar. Inden Udløbet af dette Tidsrum maa man have Sagen optaget til ny Overvejelse. Naar man er enig derom, forekommer det mig, at der ingen Grund er til at tage saa voldsomt fat paa dette Spørgsmaal. I Overensstemmelse med den Begrundelse, der blev givet for Forslaget i Fjor, er et Forslag om de 65-aarige optaget paa Normeringsloven for 1936—37. Som det vil ses, er Bestemmelserne i Aar væsentlig de samme som i Fjor og i fuld Overensstemmelse med Motiveringen i Fjor, som endnu har Gyldighed. Naar man mod den Ordning har indvendt, at den medfører betydelige Udgifter for Statskassen, maa man heroverfor gøre gældende, at den normale Gennemsnitsalder for Afskedigelse ligger betydeligt under 70, og at det kun er et Mindretal af samtlige ansatte, der bliver i Stillingen indtil det 70de Aar. Man kan heller ikke benægte, at for mange er Arbejdskraften noget ringere, naar de er blevet 65 Aar. Staten har ogsaa paa et enkelt Omraade søgt, nemlig for Sygeplejerspersonalet, gennemført en almindelig Ordning om Afskedigelse inden det 70de Aar ud fra den Betragtning, at i dette Fag er det nødvendigt at have en tidligere Aldersgrænse end 70 Aar. For Statsbanerne er Bestemmelsen som bekendt begrundet i Banernes specielle Personaleforhold, der, som tidligere anført, har gjort disse Regler stærkt paakrævede; en Reduktion af det i sin Tid alt for

store Personale var tvingende nødvendig, og med den Aldersfordeling, der var inden for Banerne, var det ganske u hensigtsmæssig ikke at søge Reduktionen gennemført blandt de ældste. Endelig kan man til Støtte for Bestemmelsen anføre, at det advancementsmæssigt set har ikke ringe Betydning, at noget af den Afgang, der har været nødvendig, sker i Toppen.

Det ærede Medlem Hr. Vesterager mente, at jeg i sin Tid havde udtalt, at han havde givet Tilslutning til Forslaget. Mine Udtalelser fremkom, da et andet æret Medlem ved Normeringslovforslagets første Behandling fremdrog dette Forhold. Jeg udtalte da, at hele Lønningraadet havde sluttet sig til det foreliggende Lovforslag, og det er ogsaa rigtigt. At det ærede Medlem i sin Tid har været imod hele Bestemmelsen, er en Sag for sig. Det, jeg anførte, var kun Tilslutning til det foreliggende Forslag. Jeg mener, at det vil være nødvendigt at drøfte dette Spørgsmaal inden næste Normeringsforslag, saaledes at man faar Klarhed over Forholdet; det har jeg udtalt i Udvalget, og det gentager jeg altsaa her.

Det ærede Medlem Hr. H. F. Ulrichsen omtalte i denne Forbindelse Sygeplejerskerne og forlangte en kortere Arbejdstid for dem. Der er ogsaa en tidligere Aldersgrænse for dem. Det ærede Medlem har ikke noget imod, at man har fastsat en tidligere Aldersgrænse for Sygeplejerskerne. Naar jeg er gaaet ind for at begrænse Arbejdstiden for Funktionærer, ogsaa Sygeplejersker, der har over 8 Timers Arbejdsdag, og faaet gennemført betydelige Nedsættelser, synes jeg, at baade Sygeplejerskerne og det ærede Medlem og andre kunde være tilfredse dermed efter de Oplysninger, der er givet. Men jeg finder dog Anledning til at bemærke, at inden dette Forslags Fremkomst talte de Konservative ikke eet eneste Ord om, at Sygeplejerskerne havde en lang Arbejdstid. Først efter at der var kommet betydelige Nedsættelser i Arbejdstiden, og Sygeplejerskerne har ment at burde gaa videre endnu med deres Krav, hvilket er umuligt bl. a., fordi man paa nærværende Tidspunkt ikke kan faa tilstrækkelig kvalificeret uddannet Arbejdskraft, hvis man gik til en Nedsættelse til 8 Timer over det hele, er det, man her holder store Taler om at begrænse Arbejdstiden yderligere, hvad vi alle sammen er enige om i og for sig kunde være rimeligt. Men det glæder mig, at de Konservative saa stærkt og kraftigt gaar ind for Arbejdstidens Nedsættelse. Der bliver imidlertid nok andre Omraader, hvor jeg altsaa, forstaar jeg, kan paaregne